

@Rita_Trobador

Joan Nave

Introducció / Clàudia Serra

TEATRE
bromera

ESCENA 0

(RITA ix del pub, anorac, fa fred. ARNAU li tira darrere, mirant-la, i fa com si no. Ella s'asseu, escriu un missatge al mòbil.)

RITA. *(A la defensiva.)* Què vols?

ARNAU. *(Fent-se el despistat.)* I per què hauria de voler res?

RITA. *(Emprenyada.)* Dins del pub no paraves de mirar-me, i, ara, jo isc, i tu ixes.

ARNAU. I?

RITA. I, què?

ARNAU. Sí, això dic jo: i què? No puc mirar a qui a mi em done la gana?

RITA. Supose que sí.

ARNAU. I no puc eixir a prendre l'aire quan a mi em rote?

RITA. Fa fred.

ARNAU. Doncs ens constiparem junts.

RITA. *(Irascible.)* Per què dius «junts»?

ARNAU. Hola? És una broma, d'acord? Ja està. I ni tan sols és broma: és una manera de parlar. He dit «junts» com haguera pogut dir Wisconsin.

RITA. Per què Wisconsin?

ARNAU. Com?

RITA. Que per què Winconsin?

ARNAU. No ho sé... Jo...

RITA. I per què no Catarroja?

ARNAU. Ei, frena: *Pasapalabra, vale?* (*Silenci.*)

RITA. (*Intentant una treva.*) Jo soc Rita.

ARNAU. Perfecte.

RITA. I tu?

ARNAU. Jo no.

RITA. Tu, no, què?

ARNAU. Que jo no soc Rita.

RITA. Pfff..

ARNAU. (*Comprén.*) Soc Arnau.

RITA. Sort que ho has dit. Anava a posar-te un nom provisional.

ARNAU. *Sex symbol?*

RITA. (*Sarcasme.*) *Gelipolla?* (*Pausa.*) Allí dins em miraves.

ARNAU. Com ho saps?

RITA. Collons, perquè em miraves!

ARNAU. I com saps que no mirava les teues amigues?

RITA. (*Pensa.*) Wisconsin?

ARNAU. Si estaves veient que jo et mirava, devia ser...
perquè tu em miraves a mi també. A vore si eres tu
la que no parava de mirar-me?

RITA. (*Riu.*) Wisconsin?

ARNAU. No, Cincinnati.

RITA. Eixa que estava amb tu allí dins, és nòvia o amiga?

ARNAU. Ara què vols?

RITA. Què vull de què?

ARNAU. Per què preguntes això?

RITA. Has eixit del pub perquè volies parlar amb mi. I sé que estàs donant-me conversa perquè t'agrada. I sé que vols enrotllar-te amb mi i no saps com.

ARNAU. Perdona?

RITA. Sí. No has parat de mirar-me perquè vols besar-me.

ARNAU. (*Sorprés.*) Ahà?

RITA. I no saps com. Però no et molen les ties que fan preguntes.

ARNAU. Ah, no?

RITA. No. A tu t'agraden les *calladetes*. (*Ell intenta replicar.*) Les que pregunten et posen nerviós.

ARNAU. I tu com ho saps? (*S'alça i es posa davant d'ella, cara a cara.*)

RITA. (*Desafiadora, besà'm.*) Massachusetts.

ARNAU. Fa fred. (*S'acovardeix i s'asseu.*)

RITA. Ho dic perquè si és la teua núvia jo no vull rotllos...

ARNAU. (*La talla. Comença a cantar. Ella va parlant-li, i s'ajunten els dos, ella parlant i ell cantant.*)

*Yo voy por las calles
con tu nombre cerrado
en mi puño...*

RITA. (*Desconcertada. A ell.*) I ara per què cantes?

ARNAU. (*La mira, calla, canvia de cançó, desafiador. Canta i no respon.*)

Roseret de roses blanques,
qui mos ho havia de dir,
tan amics com érem antes,
que ara haguéssim de renyir!

Si hem renyit perquè hem renyit,
roseret del cor meu,
hem renyit per poca cosa;
tu fé es teu, jo faré es meu.

Si la mar tornara tinta,
ses muntanyes paper fi,
t'escruria una carteta
per lo molt que em fas patir.

RITA. Ei, tio, tu de què vas? Ara què fas? (*Ell canta i la mira.*) O pares o me'n vaig dins... (*Ell canta i no respon. Esquerpa.*) Eh, estàs tonto o què et passa? (*Ell canta i no respon.*) No penses parar, no? No saps què dir, i cantes? (*Ell canta i no respon.*) Si et penses que em fas gràcia t'equivoques... M'estan agafant unes ganes de pegar-te una hòstia...

(*Al públic.*) I allí em tenies a mi, esperant que parara de cantar i que m'abraçara... i ell, canta que canta. Era raret de collons, però m'agradava molt. Jo eixe dia no tenia ganes d'eixir, m'haguera estimat més quedar-me a casa llegint, però les meues amigues havien insistit: «Xica vine, i ja voràs que bé mos ho passem... i vine i vine i vinga va vine», i, en entrar al pub, allí estava ell, fent el *matxirulo* amb els de la colla, a vore qui la deia més grossa. (*Ell canta i no respon.*) Però, entre tots els troglodites dels seus amics, ell semblava el més normal. I jo ja estava farta de xics especials i guapos. (*El mira.*) Arnau semblava normal fins que es va posar a cantar. (*Ell canta i no respon.*) Que crec que va ser el

moment exacte en què me'n vaig enamorar. Em feia ràbia i gràcia al mateix temps. No sabia si rebentar-li els morros o besar-lo. (*Mirant la gent passar.*) La gent que eixia o entrava del bar passava i ens mirava, i jo patia que les meues amigues vingueren i es trobaren el quadro... (*Ell para de cantar. Descriptiva, al públic.*) Para de cantar, es posa darrere de mi i em diu:

ARNAU. Tu què vols ser de major?

RITA. Jo? (*Convençudíssima.*) Historiadora.

ARNAU. És conya, no? (*Ella nega amb el cap.*)

RITA. I tu?

ARNAU. (*Abraçant-la per darrere.*) Dakota del Sud.

RITA. (*Ell la besa al muscle i als cabells.*) Ens vam besar. Al cap de dos mesos, son pare va morir i vam anar a viure al pis on ell havia nascut, al poble. Poc temps després, va conèixer els meus pares. Hi vam anar un dia a dinar.

ARNAU. Estaves molt callada durant el dinar.

RITA. No m'agrada com riu ma mare les gràcies a mon pare.

ARNAU. (*Divertit.*) Mira... Això que ha contat que en tornar del ginecòleg ell es va passar hora i mitja al tren rodant la teua ecografia per trobar-te el piú, a pesar que el metge ja li havia assegurat que series una xiqueta, això (*Sadona que ella està tensa.*) no et fa ni puta gràcia...

RITA. (*Al públic.*) Quan era xicoteta, feia esforços perquè m'agrudara el futbol, perquè a la família era sabut per tots que mon pare haguera volgut un fill mascle, sí o sí. (*Com una xiqueta, ell s'asseu, i no la mirarà.*) Papi, jo no vull anar al futbol... Papi? (*Es desconcerta.*) Papi?

RITA. (*Al públic.*) Res del que feia estava bé: si em comprava unes malles, semblava una puta. Si em tintava els cabells de color roig, semblava una puta. Si em pintava els llavis, puta i mitja. Si tenia més amics que amigues, puta rematada. Un dia que mon pare no va vindre a dinar, ma mare es va sincerar i em va contar com havien rebut la notícia de la meua vinguda. Paco, hem de parlar...

ARNAU. (*Condescendent*) Què et passa?

RITA. A mi sola, no. (*Pausa.*) Als dos.

ARNAU. (*Preocupat.*) Què has fet?

RITA. No em baixa la regla.

ARNAU. (*Pausa.*) Però...

RITA. Des de fa tres mesos. (*Al públic.*) L'endemà, mon pare i ma mare van anar al ginecòleg. Estava prenyada de mi i pariria per primavera. Una xiqueta. En baixar del tren, mon pare li va dir que eren massa jóvens, i que avortara. (*A PACO.*) Però tu volies tindre un fill... M'ho vas dir...

ARNAU. Som massa joves... Quina necessitat tenim ara de complicar-nos la vida? No és un bon moment. Més avant, segur que sí. I qui et diu a tu que a la pròxima no tenim més sort i, en compte d'una xiqueta, tenim un xiquet?

(*Silenci.*)

RITA. De joveneta, cada vegada que deia a casa que volia estudiar la carrera d'Història, mon pare responia que

jo no aprofitava per a estudiar, i que a la fàbrica, amb ell, no em faltaria la faena.

ARNAU. (*Canta amb violència sociòpata.*)

*Yo voy por las calles
con tu nombre
cerrado en mi
puño...*

RITA. I jo em tancava dins l'habitació, hores i hores, i llegia i llegia llibres sobre la història de les dones que havien canviat el món, i les somiava de nit. I m'obsessionava amb les seues biografies. (*ARNAU, mentre tant, li posa una tiara, li manosseja les galtes amb el dit polze i l'índex i s'amaga entre les caixes.*)

RITA. I somiava i somiava tot el que llegia.

ARNAU. *Amor, si tu dolor fuera mío*

*y el mío tuyo
qué bonito sería...
amor... amar*